

noget bestemt Løfte om, til en følgende Session at fremkomme med et Forslag, sigtende til at faae denne Institution nedlagt eller opløst, men da et saadant nu er givet, og da dette Løfte er saa bestemt, som det kan gives af nogen Minister, skal jeg, idet jeg haaber, at selv om den nuværende høitærede Justitsminister ikke til den Tid skulde være paa sin Plads, vil hans Efterfølger opfylde dette Løfte, tillade mig denne Gang at stemme for, at dette Beløb atter indsættes. Jeg maa dog tillige erklære, at hvis jeg atter skulde komme til at afgive mit Votum i denne Sag, vil jeg aldrig mere stemme derfor, og hvis Løftet ikke indfries næste Gang, vil jeg bestemt holde paa, at Bevillingen negtes, saaledes at Borgervæbningen ikke længer kan bestaae paa den Maade, som hidtil. Jeg vil dog endnu som sagt denne Gang stemme derfor i det Haab, at der virkelig forelægges en Lov, som fyldestgjør den Forventning, man har og bør have om, at denne maaskee sig selv længe overlevede Institution ikke længer opretholdes.

Justitsministeren: Jeg skal kun tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger til de Uttringer, der ere faldne fra de ærede Folke-tingsmænd for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (Madfen) og Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) med Hensyn til Spørgsmaalet om Voteringen over Endringsforslaget, vedrørende Borgervæbningen. Den førstnævnte ærede Taler anførte til Forsvar for sin Beslutning om at negte det Beløb, jeg har tilladt mig paany at begjære bevilget, at Borgervæbningen efter den nye Hærs-øls Bedtagelse og efter Indførelsen af den nye Politiforganisation i Kjøbenhavn var overflødig, men jeg tillader mig at gjentage, hvad jeg allerede før har sagt, at Spørgsmaalet om, hvorvidt den er overflødig eller ikke, og i sidste Tilfælde, om Politiet i Kjøbenhavn og Hæren bør have nogen Erstatning, samt paa hvad Maade denne Erstatning skal ydes, ikke bør og ikke kan løses gennem en Votering i Finantsloven; ingen Regjering kan finde sig i, at den Slags Organisationspørgsmaal afgjøres gennem en saadan Votering. Dette er for mig Hovedsagen ved det Hele, og jeg

vil næsten kalde det et Forsfatningspørgsmaal; det er et Spørgsmaal om, paa hvilken Maade vi skulle bruge eller misbruge vor Forsatning. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds bemærkede, at Bestemmelserne om det Bidrag, der var ydet til Borgervæbningen, i Grunden kun vare tagne administrativt; de vare tagne ved Reglementer og ikke ved ligefremme Love. Jeg skal i den Henseende først meddele nogle factiske Bemærkninger om, hvoreledes Sagen i saa Henseende forholder sig. Tilskudet til Borgervæbningen er begrundet i Reglementet af 1ste Juni 1808 § 37, hvorefter Kongen af Finantskassen erklærede at ville tilskyde den i Resolutionen af 1ste Februar 1803 nævnte Sum af 12,000 Rd., som udfordredes til Lønninger, hvorefter der i Normalbudgettet til Lønninger blev opført 11,360 Rd. Fra Reglementet af 1808 er Tilskudet uden videre Motivering optaget i den første Finantslov, hvorfra det da er gaaet over i enhver senere Finantslov, i et enkelt Aarendog med et midlertidigt Tillæg. Lønningerne til Livjægercorpset ere fastsatte ved den fgl. Resolution af 10 April 1814. Corpset er nu i Genhold til Loven af 1849 et reent borgerligt-militært Corps, og Udgifterne dertil ere, ligeledes i Genhold til ovennævnte Lov, opførte paa selve Finantsloven for 1850—51 under Justitsministeriet og bevilgede ved hver eneste Finantslov. Hvad enten man nu siger, at disse Bestemmelser ere tagne administrativt eller ad Lovgivningsveien, tillader jeg mig at mene, at her er en bestaaende Institution, hvortil der i over 50 Aar er bevilget det Fornødne fra Statskassen med Fradrag af de 12,000 Rd., som ydes af Kjøbenhavns Commune, og jeg troer altsaa, at dette Spørgsmaal fuldkommen gaaer ind under det Princip, jeg haandhæver, nemlig at bestaaende Institutioner ikke bør omstyrtes og ikke maae organiseres gennem Finantsloven. Det er en Selvfølge, at jeg paa ingen Maade kan tiltræde de Uttringer, der faldt fra den samme ærede Taler med Hensyn til Borgervæbningens Unytte og Unødvendighed. Jeg er ikke tidligere gaaet ind paa Uttringer af den Art, fordi jeg selv om jeg nok saa meget maatte indrømme dem, dog ikke kan gaae ind paa, at Spørgs-